

5. Det klara af saken du waken ej ser, Men
sof! Dig sömnen den rätta förklaringen ger, Eå
sof! Blott präses i stolen en blund man förun-
nar, Han blir klärwont och det rätta förkunnar.
Eå sof och sof åter, 2c.

6. En Riksdag, som äter, tar inga beslut,
Nej sof! Ur lösen, som bör framför allt gå förut,
— Blott sof! En rådwill står mången in plenig,
fast waken, Men tar sitt beslut, när han sofwit
på saken. Eå sof och sof åter, 2c.

7. Mistro ej min lära, hon duger, min wän!
Blott sof! Fast ögat ej alltid du sluter igen,
Dock sof! Uppöfwa den konsten att wakande
sofwa; Det är, — skall du finna, — en herrlig
Guds gåfwa. Ja, sof och sof åter, Och sof och
sof åter, Och sof!

Den Attionde:

Liten Karin.

1. Och liten Karin tjente På unga Kungens
gård; :: — Hon lyfte som en stjerna Bland alla
tärnor små. ::

2. Hon lyfte som en stjerna Allt bland de
tärnor små, :: — Och unga Kungen talte Till
liten Karin så: ::

3. Uck, hör du liten Karin, Eå! will du
blifwa min? :: Grå Hästen och Guldsadeln Den
will jag gifwa dig ::

4. Grå Hästen och Guldsadeln Jag icke aftar
på; :: Gif det Din unga Drottning, Låt mig
med äran gå. ::

GS 1702

Ätta alldeles Nyavisor.

Den Första:

Sång wid S. R. S. Prinsessan Louisas
af Nederländerna ankomst till Sverige,
den 15 Juni 1850.

Att utsprida glädje i våra bröst, 2c. 2c.

Den Andra:

Svensk Folksång.

Kring Norriges fjäll, kring Sveriges dalar 2c. 2c.

Den Tredje:

Min Gilda och jag.

På fullen i dalen den löfrika häcken 2c. 2c.

Den Fjerde:

En ny och wacker Kärleksvisa.

Om kärlekens nöjen jag mig en wisa skrifwer, 2c. 2c.

Den Femte:

En moder, som af kärlek brann till enda döttrén sin,
2c. 2c.

Den Sjette:

Vi ä, men'skor allihop, 2c. 2c.

Den Sjunde:

Gläd att sofwa.

Min Wän! om du önskar få lefwa i frid, 2c. 2c.

Den Åttionde:

Liten Karin.

(7)

Lindöping, 1850. A. Petré & Son.

Den Första:

**Sång vid S. R. S. Prinsessan Lovisas
af Nederländerna ankomst till Sverige,
den 15 Juni 1850.**

Mel.: Nordhafwet brusar från fjällbyggbens strand.

1. Att utspida glädje i våra bröst, Himme-
len sänd våra hjertan tröst. Välkommen Lovisa
till Skandiens strand, Att möta vår älskade Fur-
stes hand! Vi därför uppstämna en glädjesång,
Upprigtighet leder vår tankegång. ::

2. I hoppet vi skåda den sällhets höjd, Som
Eder-förening bereder med fröjd. Himlen beskydde
vår Konunga-ätt, Som skänkt oss all sällhet och
främjar vår rätt; Och blifwa i framtid vår
ömma mor Som vår Josefina i kärlek stor. ::

3. På denna glädjens behageliga dag, Vi
jubla åt dygden, förent med behag; Må Carl och
Lovisa i heligt förbund Gå lefwa med hälsan till
ålderdomstund! Gud gifwe dem äran att njuta
den lott, Att se alla nöjda i kjoar och flott. ::

4. Välkommen Lovisa till Sverges land!
Dig helsar med jubel vårt fosterland. På skog-
sklädt berg och i grönan dal, I fattigmans tjäll
i hofwets sal, — Hwart som Lovisa du wän-
der din gång, Vår kärlek dig möter med glädje-
sång. ::

5. Och vår hjertas tro är din hufvudgård,
Der hwilar du trygg i en stormig werld, Så
lugn som ett barn på sin moders arm Du lutar
med tro dig till folkets barm. Ty för Lovisa, så
hjärtlig och god, Ger Swensken med glädje sitt
lif och blod. ::

6. Så ren som en källa i wärens lund, Der
himlen sig speglar en astonfund, Vår kärlek till
folket i hennes bröst Och därför till Gud med sin
späda röst Be ringa mans barn i de låga tjäll:
Gud signe Lovisa, gör henne säll! ::

Den Andra:

Swenskt folksång.

Mel.: Det gamla Götha Lejon hwilar.

1. Kring Norriges fjäll, kring Sveriges da-
lar Warmt jublar samma kärleksång, Hvars
eldspråk hwarje öga talar Hwarthän som Oscar
stor sin gång. Vid Åggerhus wid Westerwä-
gor, I Birgers stolta kungastad Kung Oscars
bild med lika lågor Står tecknad på hwart hjer-
tas blad.

2. Derfor hwarthän du blicken wänder, Så
beder gammal, beder ung, Gud skydde brödras-
kens länder, Gud skydde Nordens ädle kung,
Gud skydde Josefins dagar, Gud skydde alle
hwad ädelt är, Att under Oscars hägn och lagar
Det tusensaldigt frukter bär.

Den Tredje:

Min Hilda och jag.

1. På fullen i dalen den körika häcken Min
Hilda jag finner så skön och så öm. I skuggan
af lindan wid sorlande bäcken Förtroligt wi wak-
nar ur kärlekens dröm Då Näktergalen sina to-
ner höjer Uti vår lund, Der han så gerna dröjer,
Han sjunger blott kärlek som Hilda och jag.

2. Långt bort uti ängen, till blomstrande ha-
gen Min Hilda sig smyger hwar morgon och qväll,
Der plockar hon blommor att sira ut wägen Till
hyddan, som gör våra hjertan så säll, Då åskan
wildt ur brustna skyar skallar Och regnet på vår
lilla ruta swallar, I hyddan den lugna bor Hilda
och jag.

3. I ungdomens lekar, mer liflig än frans-
sen, Com kärleken fast i den älskandes hår Min
Hilda med ögat mig följer i dansen, Jag följer
som skuggan alltjemt hennes spår, Och när som
solen syns åt wester luta Och dans och lekar uti
byggaden sluta, Wi lemna den gladast min Hilda
och jag.

4. Med hoppets förtjusning till hyddan wi ila,
Der lugnet och nöjet och sällheten bor. Endå slum-
rande dufwor i granen der hwila, Der fläktade
winden, ej stör deras ro, Då morgonsolen helsar
deras läger, Com gungande på lätta qwistar wä-
ger, De älska förtroligt som Hilda och jag.

5. Wi älskande slumra, wi älskande wakna,
Vårt lugn är blott kärlek och frihet och fröjd,
Wi önska ej synas, wi guldet ej sakna, Naturen
allena vår själ gör förnöjd. O, hwarför efter
lyckans irrbloß sika, Som skimrar kring de höga
och de rika, Wi njuta den glada min Hilda
och jag.

Den Tjerde:

En ny och wacker Kärlekswisa.

1. Om kärlekens nöjen jag mig en wisa skrif-
wer, Om jag skall bli förskjuten utaf dig min
lilla vän, Men om du mig en trogen flicka blif-
wer Så får du din belöning utaf Gud i himmelen. :.

2. Så må ej den dagen heller wara forglöm-
der Då jag för första gången fick hwila i din
famn, Det war allt om den ljufwa sommardagen
Då alla små liljor ur jorden upprann. :.

3. Se liljornas fåring din skönhet mig på-
minner Då jag uti ängar och gröna lundar går,
Hwar gång jag dig min lilla vän får finna? En
rörande känsla i bröstet jag får. :.

4. Det roar mig få höra all' små foglar hur'
de sjunga, Hwar morgon de lofwar sin skapare
god, Ja wi har fått den talande tunga, Men wi
kan ej uppfylla våra plåter som wi bör. :.

5. Nu will jag intet mera i werlden begära
Än Gud han förlänar mitt lif någon längd Då
jag kan bära namnet med ära Och så jag kan
få söka mig en fulltrogen vän. :.

6. Adjö alla flickor, som falskhet begärer, Nu
will jag endast söka mig en fulltrogen vän, En
hwar kan man större nöjen hafwa, Än till att få
följa wackra flickor i sång. :.

7. Efratten inte åt mig för hwad jag har
dikrat Och för hwad jag har skrifwit och utsatt
i år, I fall jag skulle fela och bryta förbundet,
Som lofwades i döpsens flod. :.

8. En förmaning till eder, som rikedom haf-
wer, I hjälpen och understöd den ringare är,
Hjelp dem deras börda att draga, Då samlar i
stor rikedom för eder egen själ. :.

9. Mitt hjerta är bebundit med starka kärleks-
banden, Kanhända att falskheten dem snart upp-
lösa kan, Får jag ej ega dig i detta lifwet Så
hoppas jag få möta dig i sällhetens land. :.

10. Om någon wille weta hwem wisan om är
diktadt, Det är en rakter yngling, Anders Zons-
son är hans namn, Det skiljer ingen honom från
hans flicka, Fastän de bjuda till på så många
sätt de kan. :/:

Den Femte:

1. En moder, som af kärlek brann till enda
dottern sin, Hon sade det går aldrig ann min lilla
Karin sin; Du går för när de gossar små, som
för dig farligt är, Hwad jag kan märka uppå
dig, så är du redan far.

2. Jag lyder er min goda mor hwad ni be-
falla will, Men det i werlden aldrig sker, som ni
nu bjuder till, Att trogla så mitt unga lif, som
jag har ärst af er, Om wackra gossar på mig
ser, skall det förtryta er.

3. Men kom ihåg min goda mor att ni ock
flicka war; Och wackra gossar på er såg, som då
war bland min far, Om dagen görs mång rolig
stund, om natten kyssar fler, Om byens drängar
ger mig mun, skall det förtryta er.

4. Kom du ihåg det siette bud, hwad det be-
falla will, Att om du inte lyder det, hwem hörer
du då till? Det siette budet lyder så, min goda
far och mor, Att gista mig kan jag wäl så, men
aldrig göra hor.

Den Sjette:

1. Wi ä' men'for allihop, Alla ha wi strupa;
Bacfi sed, af Adams jord: Wackra barn att
supa. Hwar en har sitt näringsfång; Aldra sist
wi skupa.

2. Hör kamrater! en är stor, Och en ann är
liten: En på lyckans trappor bor Och en ann i
skiten; En går frolig wid en plog, En går rak
med pliten

3. En Maaister, en är Es, En är slug —
en galen, En har buller — en har ro Här i jäm-
merdalen. En är fosselfångare: Gossar töm po-
falen.

Den Sjunde:

Blåd att sofwa.

1. Min Wän! om du önskar få lefwa i frid,
Så sof! Och will du bereda dig styrka till strid,
Så sof! En ger det bedrägliga rådet att äta, En
annan, att dricka och sorgen förgäta; Men sof och
sof åter, Och sof och sof åter, Och sof!

2. Glustig du ofta från bordet uppstår, Men
sof! Från källarn är vägen så trång och så swår,
Men sof! För öfrigt — det kostar att äta och
dricka, Men sofwa man kan utan men för sin
ficka. Så sof och sof åter, &c.

3. Ej äter du dig till en fröjd som är lång,
Men sof! Ej lättas ditt hjerta, fast magen blir
trång; Nej sof! Ej, fastän du tömmer den spilda
pokalen, Du dränker de tunga bekymren och qwa-
len; Men sof och sof åter, &c.

4. Om lycka du söker, så glöm ej mitt råd:
Blott sof! Och fiker du efter de mäktigas nåd,
Så sof! När såg du en man, som studerat min
lära, I saknad af mynt eller ynnest och ära?
Så sof och sof åter, &c.